

освіти і науки : мат. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Кривий Ріг, 13 травня 2016 р.). — Кривий Ріг: Донецький юридичний інститут МВС України, 2016. — С. 191-193.

4. Теліпко В.Е. Науково-практичний коментар Господарського процесуального кодексу України / за ред. Притики Ю.Д. — К.: Центр учбової літератури, 2011. — 608 с.

УДК 346.9 (477) (043.2)

Жмур Н.В., к.ю.н.,
Тичиніна А.С., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВІ ВІДНОСИНИ: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Основне призначення господарсько-правових відносин у механізмі господарсько-правового регулювання полягає в індивідуалізації вимог правових норм у частині взаєморозташування суб'єктів і наділення їх правами й обов'язками. Реалізуються ці права в конкретній господарській діяльності. У господарсько-правових нормах, як і в господарсько-правових відносинах, відображаються не тільки економічні інтереси учасників, а й загальний економічний суспільний інтерес. В основі господарського відношення як фактичного економічного відношення лежить приватний інтерес щодо отримання бажаного ефекту [1, с. 71-72]. В свою чергу, О.М. Вінник надає таке визначення: господарські правовідносини - це врегульовані нормами права суспільні відносини, які виникають у сфері господарювання щодо організації та здійснення господарської діяльності, характеризуються особливим суб'єктивним складом, поєднанням організаційних і майнових елементів, значним ступенем регулювання як із боку держави, так і з боку самих суб'єктів цих правовідносин [2, с. 26-27].

Таким чином, господарське правовідношення - ідеологічне відношення, що виникає в результаті настання передбачених правовою нормою юридичних фактів і втілює публічний інтерес. Господарське правовідношення є проявом господарського відношення в правовій площині та являє собою індивідуальну модель поведінки суб'єктів господарського відношення. З огляду на все вище сказане, резюмуємо, що серед господарників немає єдиної точки зору.

Про якість господарського законодавства свідчать такі чинники, як доцільність, економічність, стабільність і ефективність. На думку групи науковців, таких як С. В. Несинова, В. С. Воронко та Т. С. Чебикіна, в Україні відсутні органи і методики, які визначали б ефективність законодавства, що повинно бути найголовнішим показником

нормативноправового акта. Закони приймаються, однак після прийняття практично не вивчається «зворотний зв'язок». Таким чином не визначається, наскільки була досягнута мета конкретного законодавчого акту і наскільки ця мета була адекватна засобам, які були витрачені на прийняття та подальшу практичну реалізацію цього закону, а також наскільки все це співвідноситься з кінцевим результатом [3, с. 62-63]. Відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» в Україні створені потрібні нормативно - правові та інституційні умови для проведення регуляторної політики в підприємстві, а також розроблені певні правові інструменти регулювання господарської діяльності [4]. Згаданий закон закріпив принципи цієї політики, визначив її основні складові елементи на етапі прийняття, зміни, скасування регуляторних актів, систему та повноваження регуляторних органів, що в основному відповідає законодавчій практиці країн ЄС. На думку І. М. Ямкової, у загальному вигляді вдосконалення правового забезпечення господарської діяльності має здійснюватися за наступними напрямками:

1. Формування необхідної суспільної свідомості
2. Забезпечення сталих умов функціонування ринкової економіки
3. Реформування регуляторних відносин між державою та суб'єктами підприємництва

Удосконалення правового забезпечення господарського законодавства потребує вдосконалення:

- економіко-правового механізму легалізації тіньового капіталу, тіньової діяльності й тіньової економіки. - норм, які визначають правовий статус суб'єктів підприємництва в ході реалізації ними господарської компетенції й оптимізацію державного регулювання;
- організації заходів для адаптації національного законодавства в підприємницькій сфері до європейського законодавства;
- основних положень щодо правового режиму власності (прийняття закону про власність);
- порядку збалансованості державних і суспільних інтересів з інтересами суб'єктів підприємництва (публічно-правових з приватноправовими [5, с. 49-50]).

Зазначені заходи щодо вдосконалення правового забезпечення підприємницької діяльності в Україні сприятимуть суттєвому підвищенню конкурентоспроможності вітчизняного господарства. Водночас, потрібно наголосити, що ефективність їхньої реалізації в складній соціально-економічній ситуації, в якій сьогодні перебуває Україна, в значній мірі залежить від злагодженої взаємодії держави, бізнесу і громадянськості.

Література

1. Нескороджена Л. Л. Реформування системи господарського законодавства України / Л. Л. Нескороджена, П. С. Борцевич. Матеріали круглого столу, 2 грудня 2014. – К., 2014. – 115 с.
2. Вінник О. М. Господарське право: [навч. посіб.] / О. М. Вінник. – К.: Правова єдність, 2012. – 766 с.
3. Несинова С. В. Господарське право України: навч. посіб. / С. В. Несинова, В. С. Воронко, Т. С. Чебикіна; за заг. ред. С. В. Несинової. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 564 с.
4. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності: Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1160-15>
5. Ямкова І. М. Напрями вдосконалення правового забезпечення підприємницької діяльності в Україні / І. М. Ямкова // Економіка та право. - 2013. - № 2. - С. 47-51.

УДК 346.9(043.2)

Козирєва В.П., к.ю.н., доцент,
Гуцал І. Ю., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЩОДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ НЕДОБРОСОВІСНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ В УКРАЇНІ

Виходячи з елементарних логічних переконань: де існує ринок, там є конкуренція, адже вона є важливою складовою механізму ринкової економіки. Етимологічно термін «конкуренція» походить від латинського слова *conkurretere* - зіштовхуюсь [1, с. 57]. Конкуренцією є протистояння різних суб'єктів господарювання з метою досягнення своїх цілей. Даний вид економічних відносин доцільний тоді, коли виробники товарів виступають самостійними незалежними суб'єктами. Таким чином, вона проявляється, як суперництво між учасниками ринкового господарства за кращі умови виробництва, купівлі та продажу товарів.

Позитивним явищем для становлення та розвитку економіки є добросовісна конкуренція. Такий вид економічних відносин державна не тільки дозволяє, а і підтримує та захищає на законодавчому рівні. Добросовісні учасники ринку витрачають свій час та кошти на здобуття ділової репутації, розробку та втілення нових технологій, схилення споживачів до використання товарів з їх торговою маркою.

Проте, існує і таке негативне явище в сучасній економіці, як недобросовісна конкуренція. О. Безух визначає, що недобросовісна конкуренція – це антиконкурентні дії суб'єктів господарювання, пов'язані із порушенням чинного законодавства, торгових правил та звичок, прав на